

Kniha vychází s podporou Ministerstva kultury ČR

Odpovědný redaktor Jiří Kettner

Obálka, grafická úprava a sazba Jaroslav Tvrdoň

Ilustrace urgovány, nedodány

V Praze roku 2018 vydalo nakladatelství RUBATO

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

První vydání

© **Rubato, 2018**

© **S.d.Ch., 2018**

ISBN 978-80-87705-66-7

www.rubato.cz

Rubato / **Singolare**

S.d.Ch. / ***Kniha Tutáč***

budování kulturního státu

triumf lhostejné šelmy

přítomné zápisky věčně budoucího

ministra kultury

motto: ***Celý můj život se odvíjel
jako triumf lhostejné šelmy.****

*(tajný deník Jana Pavla II.)

Použití selfie tyče — trest smrti.

Osahávání Nepomuckého — nucené práce.

Ucpání chodníku turistickou skupinou — mučení v těsné blízkosti rámce Ženevských konvencí.

S mottem jsem dost spokojeněj, ale něco tomu chybí...

motto: **Celej můj život se vodvíjel jako triumf lhostejný šelmy**
(můj zápisník)

Teď je to vono. A desky zápisníčku mám z bílýho nosorožce, poněvadž podporuju menšiny.

Zřízení humánní mučírny konzultovat v Senátu,

tam pro to mají cit

Prokádrovat neomarxisty, at' okusí, jak pracuje karma

Ostříhat nehty opičákovi

Jezdím po předvolebních mítincích a pořád dokola vopakuju:

Chcete lepší příští? V tom případě musí posílit naše kultura. A k tomu potřebuje faraónské pravomoci uvnitř právního státu! Silná kultura musí být jak oázou osvětlené tyranie v poušti právního státu, tak ostrůvkem slepé diktatury v moři demokracie! Všude vidím jen hlavy plný infantilního zmatku. Nevnímám, co žvaní. Zhruba každý tři minuty řeknu: **Přesně tenhle problém nás pálí taky!** A je potlesk.

Fašizující megalomanství stínového ministra kultury podrazí jeho straně nohy. To, co nebylo v české kultuře

německé (nebo židovské či jiné), bylo vždy lidové, tedy rovnostářské, potažmo demokratické... píšou noviny, který se jmenujou nějak jako velký kus papíru, jenže zapoměly, že český fašismus byl lidový, přestože se narodil z touhy a peněz moravských velkostatkářů. Neostalinisti ničemu nerozuměj.

Tak nic, dobrý. Hieroglyfy jsou už prej rozluštěný. Aspoň budu mít víc času, a ke všemu to rozvolňuje můj uvažování v budoucnosti Akademie věd.

Večírek u Slávka Jandáka. Ukazoval mi skleník. Samý lichotky. Větrí většimu ptákovi u kloaky. Pije fernet a kouří ronsonky, který nosí v kapsičce flanelový košile. To nemá prachy? Hlavně že má v Bráníku moravské sklípek. Myslel jsem, že je to nostalgic, ale narodil se v Praze, takže je to čistá libidózní perverz. Myslím, že ho můžu potřebovat.

Velká kultura malého národa je možná jen slepým kulturním terorem, pane redaktore, proto náš malý národ potřebuje kulturu hlavně bohatou. To, že je naše země s jedním procentem rozpočtu na kulturu ještě stále považována za kulturní, je zázrak, se kterým jsem přišel skoncovat. Lid této země si nezaslouží kulturní zázraky, ale kulturní jistoty, ke kterým vaše debaty s emočně nevyrovnanými egocentricky rozdílných a bez výjimky mylných názorů rozhodně nepřispívají, vysvětlil jsem v televizní debatě Václavu Moravcovi a uviděl v jeho vočích žurnalistickéj zvířecí strach vo flek. To je cesta.

Pověsit i s taškou na jeden hák! řekl jsem šatnáře v Rudolfinu tak, aby to všichni slyšeli, a zadíval se na

předsedu českého PEN klubu, kterej vomdlel. Upustil přitom tašku, ze který se mu vysypaly letáčky varující český intelektuály před důsledkama mýho případnýho nástupu do funkce. Tomu říkám předvolební kampaň!

Pošeptala mi brněnská herečka: **Donutil půjčuje svým hereckým kolegům na úrok... Po volbách s tím něco udělám**, odpověděl jsem.

**Zjistit, co opravdu zůstalo z českého národa
Jestli se s ním, kromě zfašizování, dá ještě něco dělat
Jestli už není pouhým pronárodem
Jestli nebyl vždycky pouhým pronárodem
Jestli se nechá přerýznout ta rajcovní rosnička z Primy**

Dům naší kultury je vyprázdněnější, než se zdálo.

Přestaňme naplňovat Masarykovo heslo: Neboj se a ukradni to!, nebo tak nějak... prohlásil jsem na mítinku v Žatci. **Za městem vám na světoznámé surovině bohatnou velké firmy, a vy pijete petlahvové pivo z chmelové náhražky na chodníku před výlohami zkrachovalých obchodů. Pravice vám říká, že prosperujete, a levice, že se zamyslí, jestli to vlastně není pravda. Ale já vám říkám: Okamžitě s tím udělejte krátký a nekulturní proces!**

Kultura znamená dostatek. Bohatá kultura znamená blahobyť! křičel jsem v Ostravě.

Na velkou kulturu, kterou já chcu pro všechny, se podíváte do Egypta! Ale ne na Hurghádu! Do toho starýho! ječel jsem v Olomouci.

Přináším vám kulturu, která vás neomezí! sípal jsem v Chotěboři.

Uvědomte si, kampa a pročpa a vůbec co pa kultura tod-lecto! zamlžil jsem v Plzni.

Peníze! vyštěknul jsem na Václaváku.

(Jedno velký moravský město jsme asi přejeli...)

A vyhráli jsme volby.

Děkuji za důvěru svým voličům, více ale děkuji za nedůvěru těm, kteří mě nevolili. Pokusím se jejich nedůvěru nezklamat! poděkoval jsem v televizi.

Co bude vaším prvním krokem ve funkci? ptal se mě na tiskovce zástupce Reflexu. **Vrátit vašemu časopisu sebereflexi,** odpovéděl jsem. **A druhým krokem?** přidal se zástupce Respektu: **Snad ne vrátit nám seberespekt?** vtipkoval.

Kdepak, vodvětil jsem: **druhým krokem bude opatřit si na čtení vašeho periodika ochutnávače.**

Vyprávěl mi stranickej kolega, čerstvej ministr vnitra, co se někde dočetl: **Stalin svolal schůzi a řekl: Tak, soudruzi, a teď je čas na otevřenou kritiku! A soudruzi kulaci začali otevřeně kritizovat. No, a zezadu to pomalu sbírali...**

Ve dvě přijdou švadleny. Budou mi brát míru na faraónskou korunu. Takový ty pruhovaný cípy na ramena chci z džínoviny, aby to působilo civilnějš a hlavně lidovějš.

Asi jsem to s tou ignorací veřejnýho dění přeháněl. Například jsem myslel, že nás bude do vlády jmenovat Havel, ale řekli mi, že je po

smrti. Ne že bych ho nějak adoroval, evropský města se podle mě prostě nebombardují, ale s těma, co v politice tím pádem zbyli, se na drogovým večírku k výročí český státnosti v Duplexu moc nepobavím.

Viděla jste v některém dokumentárním filmu pracovní Josepha Goebbelse? zeptal jsem se paní, která mě uvedla do mé směšný ministerský pracovní. **Ale to byl ministr propagandy zločinecké vlády,** odpověděla. Přikývl jsem a řekl: **Ano, přesně takovou pracovní bych chtěl.**

Sešel jsem se ve Slávii se Svěrákem a Smoljakem. Teda myslel jsem, že je to Smoljak, ale Svěrák mi řekl, že Smoljak umřel, že to je Uhlíř. (Všechno to nějak umírá) **Uhlíř? Nemívals ferrari? Míval, že jo? Proč už neděláš se Šípem? Se Zdeňkem to víc nese, ne? Kdes koupil ten parádní klóbr?** Prostě, byl jsem samá vstřícnost. Nicméně Svěrák kategoricky vodmítá prodat Cimrmana Čiňákům. Teda už letos...

Pošť hlavně peníze. Tam se ukazuje pravda. Účty a faktury. Poněvadž všechno, kvůli čemu tenhle svět za něco stojí, začíná až za nimi. Peníze jsou jenom práh, a ten musí být v richtyku, kladl jsem na srdce ministrovi financí. **Já, kupříkladu, jsem založil první transparentní černý fond, a vzduch na ministerstvu se nám vysloveně pročistil.**

Zatímco vy jste celá léta dožil městský rozpočet patnácti eserůčky a kumuloval kapitál, já nastoluji rovnováhu. Tak kdo z nás je větší, jak říkáte, lakomá fašounská svině? zeptal jsem se toho hrabivýho kultivara, co provozuje v Praze

Benátky, potom co začal s urážkami, když jsem mu utáhnul i poslední kohoutek. **Vltava je všech**, upřesnil jsem. Vždycky, když chci podobnou nenažranou obludu rozpálit, řeknu, že je něco všech. Nebo ještě líp, že všechno je všech.

Cikáni nemůžou za vaše posraný životy a Země Živitelka. Dvě fakt parádní samolepky!

Chci ke vchodu na ministerstvo tu zlatou kočičku s mávající tlapičkou. Ať je jasný, vo co vevnitř jde.

Jak všude kolem vidím, Hitler nebyl dobrý chlap, paní kurátorko, ale logo svého hnutí si udělal sám, a parádně, řekl jsem kurátorce terezínského památníku, než se jí udělalo blbě.

Poslal jsem Jandákovi karton camelek se vzkazem:

Ronsonkama si vykuř skleník, ty držgrešle! Nadbívám mu.

**Oslabit silnou generaci mladých dokumentaristek
Doručit květiny režisérci Třeštíkové, s přípisem: Děkuji
Vám za Vaši dosavadní tvůrčí práci a přeji nekonečnou
řadu tvůrčích úspěchů při jejím nekonečném pokračování
Totéž Sommerové — té dokonce možná dojde, co tím
chci říct**

Poslal jsem do Bráníka dva broušený košťýře, popelník Oldřicha Novýho a bundičku do pasu.

**Rád bych spojil alšovské národní motivy, slováckou
ornamentiku a staroegyptskou estetiku v nějaký účinný,**

smysluplný a jednoduchý celek, vysvětlil jsem účastnicím výběrového řízení vizi nového ministerského loga. Všechny, až na jednu, vodošly. **Takže, vy jste můj člověk**, konstatoval jsem. **Nejsem, jenom jsem se chtěla zeptat, proč se konkurzu mohly zúčastnit jenom studentky prvního ročníku fakulty cestovního ruchu.**

Albánie je země nekonečných příslibů, řekl jsem americkému velvyslanci, aby řeč nestála.

Logo se mi moc povedlo. Doslova jsem svastiku rehabilitoval.

No sláva! Ten můj bránickej papírák, ten můj rozšafnej brunátnej sentinel toho sekretáře konečně vzal! **Milý Slávku**, povídám: **možná to není poprvé v historii, co bývalý ministr bude podržtaškou toho nového, ale jsem si jistý, že se to ještě nikdy nedělo v ovzduší tak pikantní rozkoše.** Pak jsme za zvuku kamiónů na Jižní spojce do rána cifrovali u cimbálky.

Na Ameriku se vybodněte, pošeptal jsem albánskému atašé a ukázal mu fotku Karlštejna.

Včera vožiračka jak svině! Slavili jsme propadnutí autorskejch práv Josefa Lady a Slávek předváděl kyselej ksicht toho jeho dědice, kterému končí bezprecedentní vyžírka.

Vysoký školství bojuje s komercionalizací vzdělávání — nepřál bych vám ten záchvat smíchu.

Založili jsme chráněnou dílnu pro hipstery s charakterem a já